

---

4 Herdenking

Aan de orde is **de herdenking naar aanleiding van het overlijden van Michiel Niemeijer (medewerker DIV)**.

De voorzitter:

Ik verzoek iedereen in de zaal en op de publieke tribune om, voor zover mogelijk, te gaan staan.

Ik heet de familie van Michiel van harte welkom.

Beste Gerda, kinderen, vrienden en collega's van Michiel Niemeijer,

Het was een verdrietige zomer. Gisteren herdachten we de slachtoffers van vlucht MH17. Vandaag staan we stil bij het overlijden van Michiel Niemeijer op 28 juli deze zomer.

Michiel was iemand die de meesten van ons goed kenden, die we jarenlang dag in, dag uit zijn tegengekomen. Het is alweer een jaar of vijf geleden dat hij zichzelf in de Kamerbode de opa van de Dienst Informatievoorziening noemde. Dat deed hij in de context van de geboorte van zijn kleindochters, de tweeling Linde en Lieve, waar hij open over vertelde. "Hun blikken zijn zo naturel, zo heerlijk eerlijk, en hun geluidjes van een hoog taterend gehalte", schreef hij trots.

Maar het zei ook veel over zijn tijd in de Kamer. Als oudgediende heeft hij van dichtbij beleefd hoe de typemachines, de kaartenbakken en het carbonpapier werden ingeruild voor Parliss en VIP. Michiel heeft meegemaakt hoe ons parlement steeds eigentijds werd. Hij paste zich gemakkelijk aan en gebruikte alle vernieuwingen om politici, Kamermedewerkers, maar ook burgers nog beter van dienst te zijn, want voor hem was dat een erekwesitie. Het is dan ook niet verwonderlijk dat Michiel grenzeloos populair was, binnen en buiten de Kamer.

Als ik Michiel in één woord moet vatten, dan zou dat "betrokken" zijn. Michiel was geïnteresseerd en bevlogen en voelde zich sterk verbonden, niet alleen met zijn werk en collega's, maar ook met de samenleving in haar geheel. Hij was een wandelend geheugen van de Dienst Informatievoorziening en hij genoot van de politiek. Hij was er trots op dat hij als informatiespecialist een bijdrage kon leveren aan de parlementaire enquêtecommissie over Srebrenica. Als gemeenteraadslid zette hij zich actief in voor Den Haag. Als bestuurslid van de stichting Zendtijd voor Kerken, als ledenraadslid van de EO en als ouderling van zijn eigen kerk deed hij dat voor zijn geloof. Het was niets voor Michiel om onverschillig te zijn, om zijn schouders op te halen; veel liever zette hij zijn schouders eronder. Dat blijkt ook uit de sponsorloop die hij samen met enkele collega's organiseerde voor Joas, het zoontje van goede vrienden van hem, die lijdt aan een ernstige ziekte. "Jij hoeft geen kilometers te maken, wij lopen wel", schreef hij in de Kamerbode.

Maar hoe gedreven Michiel ook was buitenshuis, het was altijd in balans met thuis. Daar was er tijd en ruimte voor voetbal, muziek en vakanties op Ameland, met Gerda, met wie hij trouwde in aanwezigheid van een buslading Kamerambtenaren. Er was ook tijd voor zijn kinderen en

kleinkinderen. Nog een citaat van Michiel: "Lieve en Linde zijn ware wolken van baby's, bruisende minimensjes. Gerda en ik zijn voor het eerst opa en oma geworden en dat geeft inderdaad een indrukwekkende dimensie aan je bestaan."

Michiel werkte meer dan 36 jaar in de Kamer. Er zijn maar weinig mensen die hem dat kunnen nazeggen. Het zouden er zeker ook meer zijn geworden als zijn ziekte daar niet zo definitief was tussen gekomen. En wij hadden hem en Gerda die extra jaren zo gegund. Het is verdrietig dat het niet zo mocht zijn, maar we zijn dankbaar voor alle jaren dat Michiel in ons midden was, dat hij betrokken was.

Onze gedachten gaan uit naar zijn vrouw, zijn kinderen, zijn kleinkinderen en ook naar zijn naaste collega's hier in de Kamer. Wij wensen hun veel sterkte in deze moeilijke tijd.

Ik verzoek u allen, een moment van stilte in acht te nemen.

(De aanwezigen nemen enkele ogenblikken stilte in acht.)

De voorzitter:

Ik schors de vergadering zodat we de familie kunnen condoleren.

De vergadering wordt van 14.08 uur tot 14.28 uur geschorst.